

עת'ם 16-05-1889

קבוע לדין ביום 16.11.29.

בפני כב' השופט ארנון דראל

בבית המשפט המחווזי בירושלים

בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים

הუותר:

עו"ד שחר בן מאיר

רחוב אבא הילל סילבר 12

רמת גן

טל: 03-6127979, פקס: 03-6127878

(להלן: "הუותר")

- נגץ -

המשיבים:

הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה
עו"ד יעקב פינקלשטיין מפרקטיות מהויז ירושלים (ازרחוי)
רחוב מכהן 7, ירושלים
טל: 02-5419582, פקס: 02-5419501

(להלן: "המשיב 1")

.2.

מר בנימין נתניהו
באמצעות ב"כ עו"ד דוד נ. שמרון ואח'
משרד א.ש. שמרון, י.מלכו, פרסקי ושות', עורכי-דין
הגנו הטכנולוגית 1, מנוחת (מלחאה), ירושלים 9695801
טל: 02-6490649, פקס: 02-6490659

(להלן: "המשיב 2")

.3.

מר שאול אלוביץ
באמצעות ב"כ עו"ד עוזד רביבו ואח'
משרד פישר בכיר חן וויל אוריוון ושות', עורכי דין
רחוב דניאל פריש 3, תל אביב
טל: 03-6944157, פקס: 03-6944131

(להלן: "המשיב 3")

כתב תשובה מטעם המשיב 2

1. המשיב 2, בנימין נתניהו, ראש ממשלה ישראלי, מתכבד להגיש כתב תשובה זה לבית המשפט הנכבד.
2. בית המשפט מתבקש לדחות את העטירה ולהורות שאין מקום לחושף את פירות הפגישות הפרטיות של המשיב 2 עם המשיב 3. כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את העוטר בהוצאות המשיב 2 ובשכר טרחת עו"ד, בציরוף מע"מ כדין, ובתוספת הפרשי ריבית והצמדה כחוק עד ליום התשלום המלא בפועל.

א. פתח דבר

3. עתירה זו היא עתירה קנטורנית וטורדנית, שככל מטרתה השגת חומר רכילותי וספוקלטיבי אודות ראש הממשלה, אשר ישמש בסיס להטלה דופי בפעולותיו, ולפגיעה בשמו הטוב ובמעמדו הציבורי.
4. עתירה זו מתווספת לשורה ארוכה של עתירות דומות, בהן נקט העותר החל משנת 2013, במסווה של "אזור מודאג" המבקש באופן עצמאי (ועל דעת עצמו) לתקוף החלטות ופעולות של הדרג הנבחר - גם של יחידים במגזר הפרטני - אשר אין עלות בקנה אחד עם השקפת עולמו וטעמו האישי. מזה מספר שניים משקיע העותר מאמצים ניכרים לתקוף מגוון רחב של אישים ומוסדות אשר אינם נוגעים אליו באופן אישי, בטענות יצירתיות אך מושללות כל בסיסן כאילו פעולות אלו מהוות עבירה על החוק ואו מהוות פגעה בזכויותיו.
5. עתירותיו הרבות של העותר מגלות שMagnitude המרכזית היא לפוגע ולשבש את פעילותו של המשיב 2, הוא ראש ממשלה ישראלי, ולהטיל דופי במשומו. העותר מփש דרכים להציג את המשיב 2 באור שילי ולחבות שית של טינה וביקורת כלפי הממשלה והעומד בראשה. גם במקרה הנדון לא היה שום דופי בפעולותיו של המשיב 2. יותר מכך, המשיב 2 פעל לפנים משורת הדין כדי שלא יהיה משום חשש לפגיעה בטוהר המידות.
6. כפי שיתואר בהרבה בהמשך, לאחר פינויו של היועץ המשפטי לממשלה, המשיב 2 הביע את נכוונו להימנע מפעולות העולות להעלות ولو חסド בלבד לניגוד עניינים. היועץ המשפטי לממשלה הכנין חוות דעת המציינית כיצד על המשיב 2 לנוהג בכדי שלא יהיה במשומו כל דופי ובכך הסדיר את מערכת היחסים בין המשיב 2 למשיב 3, כך שלא יהיה בה מראית עין לפגיעה בשלטון החוק. בעת מגיע העותר ומנסה על דעתו להציג את המשיב 2 באור שלילי על ידי עתירה העושה שימוש לרעה בהליכי בית המשפט תוך ניסיון לחדר לפרטיו של המשיב 2. מרגע שהמשיב 2 הביע את נכוונו להימנע מפעולות העולות להעלות ولو חסד בלבד לניגוד עניינים הנוגעים לקשר בין המשיב 3, יש לראות בכל פעילות מעבר לכך כעניין פרטי מובהק אשר אין לאפשר לעותר לחדר אליו.

ב. עתירות קודמות המלמיזות על מניעיו של העותר

7. להלן נביא מספר דוגמאות מפועלו "העשירי" של העותר, במהלך השנים האחרונות:
- א. ת"א (ת"א) 13-04-1905 עו"ד שחר בן מאיר נ' נוחי דנקנר
- בתיק זה, תבע העותר את מר נוחי דנקנר וחברות פרטיות שבבעלותו על כך שהטילו, לטענתו, "חרם מודעות" על עיתון "הארץ", אשר העותר נמנה בין מנוייו, בעילה (היצירתיות שלו) כי הדבר גורם להתרומות כלכליות של העיתון, דבר הפוגע בחופש הביטוי שלו. הנتابעת הגישו בקשה לסלוק על הסף, בעילה של היעדר עילה והיעדר יRibot.
- בדיוון, ציין בית המשפט כי טענתו של העותר "ሞקשת עד מאד...אינה מידתית ואינה סבירה".
- לאור זאת, דחה בית המשפט את התביעה על הסף (עד אשר בית המשפט מחשיב כקיצוני) והשิต על העותר הוצאות משפט בגובה 30,000 ש"ח.
- ב. בג"ץ 1453/15 עו"ד שחר בן מאיר נ' יו"ר ועדת הבחירות של הכנסת

עתירה זו הוגשה נגד החלטת ועדת הבחירה המרכזית לדוחות את בקשתו של העוטר למנוע את הפצתו של העיתון "ישראל היום" בטענה כי הפצת העיתון מהווה תעמולת בחירות אסורה. מדיווחים אודוט הדיוון שהתקיים בפני בית המשפט, עולה כי שופטי בית המשפט ביקרו קשות את עתרתו של העוטר. כבוד השופט עמית העיר כי "אדוני ביקש את הסעד של אישור פרסום תעמולת בחירות אסורה... ממתי מוציאים צו מנעה למשהו שהחוק מלכתחילה אסור עליו?". כבוד הנשיא נאור צינה כי "לו יינתן צו החלטתי כזה, מכאן ועד הבחירה אנו מוצאים עצמנו בהליך בזionario כי אדוני יטענו שזו כן תעמוללה, לא תעמוללה" שעל זה הוסיף השופט עמית ש"אי אפשר לתת צו כזה שמחזיר אותנו כל שני וחמשי! אז בית המשפט יתחיל לפkick על כל כתבה שתהיה?"

פסק הדין הסופי מצין כי העוטר, לאחר ששמע את העורות השופטים, משך את עתרתו והיא נמחקה. יצוין כי בהחלטת ועדת הבחירה המרכזית הושת על העוטר הוצאות בסך 20,000 ש"ח. לאחר שעטר לוועדת הבחירה המרכזית (ונדחה) עטר נגד החלטה זו לבג"ץ (ונדחה) לא עמד העוטר נואש, ופנה על פי דיווחים ביום 22.6.15 למבקר המדינה בבקשה שיבדק חישוף מפר העיתון "ישראל היום" את חוק מימון מפלגות בכך שאופן הסיקור שלו הופך אותו ל"שופר תעמוללה" ועלה לכדי מימונו האסור על פי חוק.

גם בכך לא אמר העוטר די, וביום 2.8.16 הגיש העוטר תלונה ליו"ץ המשפט למשרד, ובו דרש כי תיפתח חקירה פלילית נגד העיתון "ישראל היום" על הפליה פסולה המוגDATAת לחוק. לאחר בחודש ימים (ביום 16.9.16) הגיש העוטר תלונה נוספת כנגד העיתון "ישראל היום" שוב בטענה כי הינו מפלגה בניגוד לחוק, והפעם לפרקליטות המדינה. בתשובה מיום 20.9.15 הודיעה הפרקליטות כי אין מקום לפתחה בחקירה. העוטר לא אהב את ההחלטה ה"לא נכונה, לא ראוייה, המקוממת והמעודדת אפליה" בדבריו, של הפרקליטות, והגיש ביום 24.9.16 ערר על ההחלטה.

ג. בג"ץ 1328/16 עוזי שחר בן מאיר ני' ראש הממשלה ושר הכלכלה

עתירה זו תוקפת את מינויו של עוזי מיכל הלפרין לממונה על הרשות להגבלים עסקיים. בין היתר, טען העוטר לשינוי תקופת הצינון הקבוע בדיון בין מונעה עוזי הלפרין מעסיק בענייני לקוחותיה לשעבר. עתרתו של העוטר נדחתה. בפסק הדין נכתב כי "בהתמצטו וביעצנו חוירו במס העותרים מהעתירה והיא נדחתה" כמוותו ולומר - נדרש העוטר לעזותו של בית המשפט להבין שטובתו האישית מכתיבה את משיכת העתירה.

ד. בג"ץ 16/5744 עוזי שחר בן מאיר ני' הכנסת

ביום 21.7.16 הגיש העוטר עתירה נוספת, הפעם בבקשת להורות על בטלות החוק המאפשר לחבריו כניסה להدىח את חברותם. טרם ניתנה החלטה סופית בעתירה.

ה. מפרסומים ברשות האינטרנט עולה, כי העוטר הגיש גם עתירה לבג"ץ לחשוף את פרטי הוצאות הנסעה הרשמית של ראש הממשלה ורעייתו לניו יורק בחודש ספטמבר 2015. לפי המצווי בידיו הח"מ העתירה לא הגיעו לכדי החלטה סופית, אך בין לבין פורסמו הוצאות הנסעה לציבור.

- . 1. ממש לאחרונה, ביום 2.11.16, הגיע העוטר עתירה נוספת נגד ראש הממשלה, יחד עם עוזי'ד יצחק אבירים. העוטרים מבקשים לדעת מדו"ע לראש הממשלה לא משולם מיסים עבור טבות הנאה שהוא מקבל מהמדינה כמעסיקתו, אשר אין נחבות להוצאות שהזאו במסגרת מיולי תפקידו. העוטרים קיבלו תשובה לשאלתם מעוזי'ד אורן פונו ממחלקת ייעוץ וחקיקה במשרד המשפטים אשר "עמדת אגף החשב הכללי, כפי שיושמה לגבי ראשי הממשלה, הנוichi ובעבר, היא כי הנורמה שנקבעה על-ידי הרשות המחוקקת, לפיה המדינה תשתוף בהוצאות מעונו הפרטיא של ראש הממשלה מחוץ לירושלים, משקפת תפיסה על-פייה יש לאפשר לראש הממשלה תפקוד רציף בכל שעות היוםה ועל פני כל ימות השנה, וזאת כמתבקש מאופיו המיחודה של התפקיד הבכיר ביותר במדינת ישראל". נראה שהעותרים שלא נרתעו מלהגיש בכל זאת עתירה לבג"ץ, מבקשים לייצר "כותרות שליליות" נגד ראש הממשלה אף על פי שהוא פועל לא כל רבב, ואף לא שינה מכל נורמה הנוגאת במדינה מזה שנים רבות.
- . 2. פועלו של העוטר אינם מצטמצם לעתירות בית המשפט בלבד.
- א. באתר העין השביעית (www.the7eye.org.il) פורסם שבאוגוסט 2015 שיגר העוטר מכתב לחברת הנז נובל אנרגי בו ערער על נכונותו אופן חלוקת תקציבי הפרסום של החברה בישראל. לפי ניתוח שיפיק העוטר, נובל אנרגי מבצעת פרסום יתר בעיתונות החרדית, דבר שלעדתו אינה סבירה לאור מידע הידוע לו באופן אישי. העוטר טען כלפי נובל אנרגי כי מהחלטות עליה חשד לנטיון השפעה דרך העיתונות החרדית- על המפלגות החרדיות- שבתורות עלולים להשפיע על החלטות הנוגעות לחברת המתකבות בכנסת בתום הנז. העוטר דרש לקבל מנובל אנרגי חוות דעת תוך 30 יום על כך שאינם עוברים על "חוק האmericai למניעת שחיתות במדינות זרות" ולא- יגיש תלונה למשרד המשפטים האמריקאי.
- ב. בנובמבר 2015 דווח על מכתב ששיגר העוטר אל יועמ"ש עיריית תל-אביב יפו, שבו דרש לאסור את הפצת העיתון "ישראל היום" בתחומי העיר, בטענה לפיה הפצת העיתון ללא תשלום, מפרה את חוקי העזר של העיר תל אביב.
- ג. מפרסומים בחודש יוני דהשנה עולה כי העוטר היה בין הפונים למשרד המשפטים וליו"ץ המשפטי לממשלה בדרישה לחקור את עדותו של איש העסקים החרדי ארנו מירון, אשר ניתנה במהלך משפט המתנהל נגדו בצרפת, ולפיה סיפיק מימון לבחירות המקדימות של ראש הממשלה נתניהו בשנת 2009 (דבר המוכחש).
- . 4. אין בכלל האמור לעיל אלא להראות כי העוטר פועל באופן סדרתי בפני מערכת המשפט ורשות שטוניות אחרות במטרה להטעיב בהחלטה מינימליות ושיפוטיות ולהביא לתוצאות הרצויות בעינו. על אף שנדחה פעמיחר פעם, על ידי רשותות שונות ומוגבלים שונים, לאחר שהוער לו פעמים מספר כי טענותיו משלולות כל יסוד, דחוות עד מאד, בלתי סבירות ובלתי ראויות- ממשיך העוטר לפעול ללא לאות לכפות על רשותות שטוניות והשרותים בהן לפעול באופן הנראה בעינו שלו. כך צוטט העוטר באחת מן הכתבות הסוקרות את פועלו, כי מגדר את עצמו כ"אזור מעורב בלי שייכות

למפלגה פוליטית" אשר "יכול לנצל את היכולת שלו כעורך דין" להגיש עתירות לבית משפט לפי שיקול דעתו.

10. זכות העמידה של עותר ציבורי (אדם או גוף הפונה לבית המשפט למען מטרה ציבורית כללית) הורחבה מאוד בבתי המשפט בישראל. בית המשפט בישראל פתח את שעריו בפני עתירות ציבוריות שיש בהן חשיבות לשלטון החוק, אףלו כאשר אין לעותר עניין אישי בעטירה (ז' סgal, **זכות העמידה בבית המשפט הגבוה לצדק** (פפירות, מהדורה 2, תשנ"ד)).

11. אולם דרך השער של העטירה הציבורית נחוצים להכנס מפעם לפעם גם עותרים בלתי ראויים, שאינם פעילים למען מטרה ציבורית ולפיכך **איןם עותרים ציבוריים**. הם מנסים לשבש פעולות של אלה שנבחרו בהליך דמוקרטי, **זאת במיוחד להכניס בדلت האחורי את השקפת עולמות**. עותרים אלה אינם עושים די הצורך את מלאכת למידת המסכת המשפטית נשוא עתירותם ומחפשים בעיקר את או ר הזורקרים הנלווה לא פעם לעתירות ציבוריות (בג"ץ 2148/94 **אםנו גברט נ' נשיין בית המשפט העליון ויושב-ראש ועדת החקירה לבדיקת אירוע הטבח בחברון**, השופט מאיר שмаг'ר, מ"ח (3) 573).

12. אין צורך בשיקות פוליטית כדי לראות שהמגמה המרכזית של העותר היא לפעול באפקטים שונים ומגוונים כדי לפגוע ולשבש את פעילותו של המשיב 2, הוא ראש ממשלה ישראל, ולהטיל זופי במשיו. העותר מאמץ את כשרונותיו הרבים כדי למצוא דרכי להציג את המשיב באור שלילי ולהרבות שיח של טינה וביקורת כלפי הממשלה והעומד בראשה, מאמצים המהווים טעם לפגמת במקורה הטוב, ופעולות בעלות אופי אנטי-דמוקרטי במקרה הטוב פחות. מאמצים אשר לרוב, הסתיימו ללא כלום.

13. ידוע כי על בעל דין להשתמש בכוחותיו המשפטיים בתום לב והגינות. הרחבה אין סופית של זכותagiיה לערכאות, עלולה להפוך את בתי המשפט לכלי להגשה אינטראיסים פסולים, לניגוח בעלי דין בחוסר תום לב, ועשיה שימוש לרעה בהליך משפטי. נזכיר כי לבית המשפט סמכות טבועה לממן סעד דיווני בגין שימוש לרעה בהליכי משפט (8/78 לואל ואח' נ' לויס ואח' פ"ד לד(4) 286).

14. עטירה זו אינה אלא נסיוון נוספת של העותר לתקוע מסמכים בಗלאי פעילות הממשלה והעומד בראשה, ולהטיל אשומות חסרות שחר על ידי הצגה מגמתית ושלילית של קשריו האישיים והחברתיים של ראש הממשלה. לפיכך, דינה להידחות.

ד. חוות הדעת של היועץ המשפטי לממשלה

15. את עיקר הצדתו בבקשת המידע בדבר פגישותיו של המשיב 2 עם המשיב 3, מטיל העותר על מכתבו של היועץ המשפטי לממשלה למשיב 2 שפורסמה ביום ה- 14.6.2016 (להלן: "חוות הדעת") (ראו נספח 10 לעטירה). לטענתו, חוות הדעת קובעת פוזיטיבית כי פגישה בין המשיב 2 למשיב 3 מהוות ניגוד עניינים אסור, אשר נדרש מהמשיב 2 מותקף סמכותו כשר התקורת בפועל, להימנע ממנו.

16. העותר לא ذק פורטא. המשיב 2 אמן מסכימים לתיאור העובדתי העומד בסיס חוות הדעת – הלא הוא יחש הנסיבות בין המשיב 3- לאלה שהמסקנה המתבקשת שונה בתכלית! על אף שאין פסול בדבר, הביע המשיב 2 את נוכנותו להימנע מפעולות העולות להעלות ולו **חש בלבך** לניגוד עניינים. חוות הדעת אינה באה אלא לתרגם עלי דף באופן נחר ומרוכז את הפירוש המעש שلنוכנות זו-

ולהתוות את התחומים והנושאים אשר מהם על המשיב להימנע כדי לחסוך ولو חשש לקבלת החלטה שלא משיקולים מڪצועיים או ביוקטיביים (עיין סעיף 5 לחוות הדעת).

17. המשקנה האופרטיבית מחוות הדעת הפוכה לחלוין מזו אשר מציג העותר. אין מקום **בחוות הדעת בו נדרש המשיב 2 להימנע מפגיעהתו התקופתיות עם המשיב 3, המתקיימות לאור חברות ארוכת שנים השוררת בין השניים ובנות זוגם.** אדרבה! **החוות הימנעות היא אך ורק מהפעלת הסמכויות השלטוניות במרקם בהם עולה חשש לניגוד.**

18. הממשלה יישמה את חוות הדעת של היועץ המשפטי לממשלה וקיבלה החלטה על העברת הסמכויות השלטוניות של המשיב 2 מתחומי סמכותו כשר התקשורות, אשר נוגעות למשיב 3. הסמכויות העברו לשר צחי הנגבי (החלטה 1661 של הממשלה ה- 34 "העברת סמכויות משר התקשורות לשר צחי הנגבי" (14.7.2016) (להלן: "**ההחלטה הממשלה**").

ההחלטה הממשלה מצורפת לכתב תשובה זה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנה ומסומנת כנספה 1

19. ככל הנראה, העותר מבלב בין עולם היפותטי וצוי (על ידו) לבין המצב המשפטי המזוי בפועל. דוקטרינת ניגוד העניינים נוגעת לביצוע תפקידו של איש הציבור, אשר נאסר עליו להפעיל את סמכותו השלטונית כאשר נתנו הוא להשעתם של אינטראסים סותרים בו זמנית. לדוגמא, במקרה בו בהפעלת סמכות כלשיי מעורב אינטראס רואי וטבי של טובת הציבור ולצד זאת אינטראס אישי אשר עלול להשפיע על החלטתו של איש הציבור (ראה לעניין זה את בג"ץ 531/79 **"סיעת הליכוד" בעיריות פתח תקווה נ' מועצת עיריית פתח תקווה פ"ד לד(2) 566 (1980)** הנחשב לפסק דין מנהה בעניין).

20. בהתאם כאמור, חוות הדעת מתחום מהן הסמכויות השלטוניות אשר אותו המשיב 2 מנوع מלהפעיל, בכדי למנוע ולו מראיה עין של ניגוד עניינים. הפעלת סמכויות שלטוניות לחוד וחברות אישית לחוד. גם תחת כובעו של המשיב 2 כשר התקשורות- אין הוא מנוע מלהיפגש במסגרת חברות עם המשיב 3.

21. משנקבע כי פגישות אלה הן לגיטמיות ואני, כשלעצמן, נוגעות לדיוון הציבורוני בנוגע לאופן הפעלת סמכויותיו של המשיב 2 כשר התקשורות, הרי **שאין מקום להיעתר לבקשת לחושף פרטיים אודוט פגישות שהתקיימו בין לביון המשיב 3.** דזוקא מטעם שהמשיב 2 הסدير את העניינים בנוגע למשיב 3 שמהם עולה חשש לניגוד עניינים, היא הנותנת בשברא העניינים המשיב 2 יכול לעסוק. קל וחומר לגבי פגישות פרטיות בין המשיב 2 ובת הזוג והמשיב 3 ובת הזוג, שככל האנשים מקיימים קשרים חברתיים ונפגשים מפעם לפעם.

ה. פגיעה בפרטיותם של המשיבים

22. בית המשפט הנכבד מתבקש לדוחות את העתירה, גם לאור הפגיעה בפרטיותו של המשיב 2, ולהלופין לאור הפגיעה בפרטיותו של המשיב 3.

23. זכותו של אדם לשמור על פרטיותו הינה מן המפורסמות, ועליה נאמר כי היא "אחד החירות המעצבות את אופיו של המושט בישראל כMASTER DEMOCRATIC" וכי היא "אחד מזכויות העל המבוססות את הכבוד והחריות להן זכאי אדםadam, כעריך בפני עצמו" (בג"ץ 6650/04 **פלונית נ' בית הדין הרבני האיזורי בנתניה, פ"ד ס(1) 581 (2006)** (להלן: "**ענין פלונית**"). הזכות לפרטיות הוכרה משך שנים בפסקת בית המשפט העליון וזכתה לעיגון رسمي במסגרת חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981

(להלן: "חוק הגנת הפרטיות"). לאחר מכן, שודרגה מעמדה של הזכות כאשר עוגנה במסגרת סעיף 7(א) לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקבע כי:

"כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו."

בכך למעשה "טיפסה הזכות לפרטיות במעלה המדרג הנורמטיבי והת מקמה, הצד של זכויות יסוד אחרות, בראש הפירמידה של זכויות האדם בישראל, כתוצאה של ערך היסוד של השיטה- כבוד האדם."¹

24. בית המשפט העליון חזר והציג את מעמדה של הזכות לפרטיות בהזדמנויות רבות. כך קבע הנשיא (כתוארו אז) ברק בעניין פלונית:

"הזכות לפרטיות היא מהחשיבותות שבסכימות האדם בישראל... שורשיה נועצים עמוק במסורתנו היהודית... היא מתבקשת, איפוא, מערפיה של ישראל במדינה יהודית וodemokratית גם יחד. היא מוכרת על ידי המשפט המקובל הישראלי בזכות אדם... ב-1981 נחקק חוק הגנת הפרטיות. הפרטיות הוגדרה בחוק (סעיף 2) באופן שאינו 'מכסה' את כל מקרי הפרטיות המקובלים. בכל הנוגע לפגיעה בפרטיות שמעבר להגדלת החוק, ממשיך לחול המשפט המקובל הישראלי... ב-1992 חל שינוי מהותי במעמדה של הזכות לפרטיות... חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו הביר במפורש בזכות חוקתית לפרטיות... בכך הוכרה זכות חוקתית לפרטיות בהיקף רחיב יותר מהיקפה של הפרטיות בחוק הגנת הפרטיות. אכן, מכוחו של חוק היסוד הפכה הפרטיות לזכות חוקתית-על-חוקית... כל רשות מרשות השלטון – וכל בית דין ובית משפט במדינה בכלל זה – חייבת לכבדה".

(עניין פלוני, פסקה 8).

25. יש להטיעים, שמעמדה החוקתי של הזכות לפרטיות הוכרה לא רק בנימוח עצמאי של הזכות, אלא גם מול זכויות יסוד אחרות בעליות שווה תוקף. כך קבע בית המשפט בג"ץ 2481/93 יוסף דיין פ' ניצב יהודה וילך, מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 456 (1994) (להלן: "uneiין דיין") – כי ככל הנוגע לאייזון בין הזכויות לפרטיות לחופש הביטוי "אין לנו עניין באיזון אנכי... עניין לנו כאן בשתי זכויות אדם שותפות מעמד, אשר האיזון צריך להתבטא ביותר החדי אשר כל זכות צריכה לוותר ברעותה כדי לאפשר את קיומן של השתיים גם יחד". בערכאות הנמוכות אף נשמעה העמדה כי לאור כינונו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הזכות לפרטיות גוברת על הזכות לחופש ביטוי.² יש לזכור דברים אלה בעת בוחינת הזכות לפרטיות אל מול הזכות לחופש מידע, אשר על אף חשיבותה הרבה ועיגונה בחוק, אין חולק כי איינה כשלעצמה בעלת מעמד חוקתי.³

¹ עומר טנא "זכות לפרטיות בעקבות חוק יסוד כבוד האדם: מהפך מושגי, חוקתי ורגולטורי" קריית משפט ח 39 (תשס"ט).

² ת"א (ת"א) 967/97 חיים יבין נ' דיעות אחראנות בע"מ (לא פורסם, ניתן ביום 18.7.1997).

³ לכל היוטר מהוות הוא לעיתים אמצעי להגשה זכויות חוקתיות אחרות, כגון חופש הביטוי.

הזכות לפרטיות של איש ציבור

26. לאור מעמדת החוקתי והיותה מאבני היסוד של זכויות הפרט, ניתנת הזכות לפרטיות לכל אדם באשר הוא, קטון כגדל. כך העיר השופט (כתוארו אז) חיים כהן כי בכל הנוגע לגילוי פרטיים מחייב של אדם "במדינה זאת שולט החוק, ודין אחד לחובים ולבתים חשוביים, לאישי ציבור ולIOSBI קרנות" (בג"ץ 447/72 ד"ר ברנדנו ישמחובי נ' אהרון ברוך ואח' פ"ד כז(2) 253, 267).

27. וכך קבע המשנה לנשיה (כתוארו אז) בראק:

"איש הציבור זכאי אף הוא לפרטיות. היותו של אדם איש ציבור אינה צריכה לשולל ממנו את הזכות להיות בדליות אמות ביתו, עם עצמו ועם משפחתו. דוקא בשל החשיפה לציבור הכרוכה במעמדו או בתפקידו, הוא זוקק לשקט ולשלווה בביתו, והפרטיות נועדה להעניק לו את אלה בסיוםו של יום."

ובהמשך בנווגע לקיום הפגנה מול ביתו של איש ציבור, צוין כי-

"חופש האסיפה והביטוי שעליהם הסתמכה העוטר בעתירותו, אין פירושו מתן היתר לחדר לרשوت היחיד של איש הממלא תפקיד ציבורי ולהטריד אותו ואת בני ביתו בחיקת הפרטיים"

(ענין דין, בעמ' 480-479).

28. אם לעניין זה דברי המלומד פרופ' דוד קרצ'מר:

"All persons, including public figures, are entitled to respect for the privacy of their homes. The degree of privacy enjoyed may differ, however, according to the degree of public exposure a person has chosen for himself. Thus, a public figure may have to tolerate invasions of his privacy which no purely private individual is forced to suffer. The tolerated invasions on the privacy of such a person, however, may not amount to total abrogation of his right to privacy"⁴

(ההדגשות של ח"מ)

29. בהקשר זה יש לחזור לשונו הבורורה של סעיף 7(א) לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקובע כי "כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו". הזכות לפרטיות, מותוקף מרכזיותה ומעמדתה החוקתי, היא נחלתו של האדם אשר הוא אדם, ללא קשר למעמדו הציבורי או תפקידו בחברה.

---

⁴ David Kretzmer, "Demonstrations and the Law", 19 Israel Law Review 47, 120 (1984)

ניסוח מקיף זה אינו סתום. הוא עומד בקנה אחד עם היקף הזכות לפרטיות כפי שהוגדר באמנות בינלאומית ובדין הפנימי השorder במדינות רבות. כך לדוגמה לשון סעיף 12 להכרזה בדבר זכויות האדם של ארגון האומות המאוחדות מיום : 10.12.1948

"No one shall be subjected to arbitrary interference with his privacy, family, home or correspondence, nor to attacks on his honor and reputation. Everyone has the right to protection of the law against such interference or attacks".

וכן לשון סעיף 8 לאמנה האירופאית לזכויות אדם (1950) :

"Everyone has the right to respect for his private and family life, his home and his correspondence."

סעיף זה אומץ על ידי המחוקק הבריטי במסגרת חוק ה-1998 HUMAN RIGHTS ACT. ניסוח כמעט זהה מופיע גם בסעיף 9 לקודקס האזרחי הצרפתי (בתרגום לאנגלית):

"Everyone has the right to respect for his private life"

הנה, אם כן, הזכות לפרטיות הינה זכות בעלי מעמד חוקתי ונטוונה לכל אדם. אנשי ציבור ובעלי תפקידים בכירים, אשר באופן רגיל חשופים הם לעיני הציבור הרחב, אינם מוחרגים ממנה. הביטויים "כל אדם", "No one", ו- "Everyone" אינם ביוטויים בכלל. אילו רצה המחוקק להחריג את הזכות לפרטיותemand כזה או אחר, הוא היה מבטא את הדברים ומשתמש ביוטויים אחרים מלאה בהם בחר בפועל.

30. נכוון הוא הדבר, שלאור מעמדם של אישי ציבור והחשיפה לה זוכים לעניין שבשגרה, היקף ההגנה הנחיתנת לזכותם לפרטיות שונה מזו הנחיתנת לאזרח "רגיל" מן השורה. רבבות עולה הטענה שבгинן מעמדם הציבורי, נותנים אישי הציבור את הסכמתם מכללא שפרטיהם מחייהם יהיו מפורטים ברבים. ואולם, אין משמעות הדבר שיש יותר גורף לגלוות את פרטייהם האישיים ביותר של אישי הציבור, ולהשוו את קרביהם בחוצאות רבים. גם אנשי ציבור- אנשים הם, זוכים הם לפרטיות בהתאם למעמדם ולהקשר הדברים. יפים לעניין זה דבריה של פרופ' רות גיבזון :

"אף לגבי אלה הממלאים תפקידים ציבוריים ממש אין הטיעון של הסכמה מכללא מאיר עיניים. גם פה יש להבדיל בין סוגי תפקידים ציבוריים, ובין סוגים מיידע. יש אישי ציבור המחזרים אחרא פרסום, יהא תוכנו אשר יהא, מתוך התנחה כי יותר טוב פרסום כלשהו מהתעלמות של אמצעי התקשרות. לגביהם, ההסכם לפרסום הינה אמיתית ולא בעיתית. אולם יש אף במקרה המקרים לשמר לפחות חלק מחייהם מחוץ לאמצעי התקשרות. לגבי אלה

יש הסכמה מכללא לכך שידונו בהיבטים מסוימים של חייהם והופעתם, הקשורים לתפקיד. לגבי פרטיים אחרים - אין לדבר על הסכמה..."

(רשות גביזון "אישור פרסום הפגע בפרטיות- הזכות לפרטיות וזכות הציבור לדעת" זכויות אזרח בישראל- קובץ מאמראים לכבודו של חיים כהן 177 (רשות גביזון ערכות, 1982))

נמצא, שהיותו של אדם איש ציבור אינו אומר כי נטול הוא כל הגנה על פרטיותו. על אף החדירה המוגברת לחיו של איש הציבור, זכאי הוא להגנה- הגנה חוקתית- על מרחבו הפרטי בו אין עניין לתת לציבור לעסוק בו.

חSHIPת יומיINI פגISHותיו של רASH המMשלה מהHOה פגעה בפרטיותו

31. סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, תשנ"ח- 1988 (להלן: "חוק חופש המידע") קובע כי:
"רשות ציבורית לא תמסור מידע שהוא אחד מכל":

(3) ידע שגילויו מהויה פגעה בפרטיות, במשמעותו בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א- 1981 (להלן – חוק הגנת הפרטיות),
אלא אם כן ה גילוי מותר על פי דין";

סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פגעה בפרטיות כללית, בין היתר "שימוש במידעה על עניינינו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר שלא למטרה לשמה נסירה". קשוו החברותים ותווד העניינים האישיים של אדם שאת חSHIPתם יש למנוע בגין הפגיעה בפרטיות שבדבר. כפי שבית המשפט ציין במספר הקשיים, הביטוי "ענייןינו הפרטיים" של אדם בחוק הגנת הפרטיות הינו ביטוי עמוס אשר יש לפרשו באופן רחב (בג"ץ 6824/07 מנאו נ' רשות המסים (פורסם בנבו, 20.12.10); ראה גם ע"א 1697/11 א. גОСטמן אדריכלות בע"מ נ' אריה ורדי (פורסם בנבו, 23.1.13))

32. ראוי לציין בקשר זה, שפירות סוג הפגיעה בפרטיות בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות אינו מהויה רישימה סגורה, ולמעשה נתון הדבר לשיקול דעתו של בית המשפט לבחון בנסיבות העניין אם פרסום המידע הנדרש מצדיק את הפגיעה בפרטיות הנלווה אליו. עוד בשלבי הכנת חוק הגנת הפרטיות עמדו על כך ש:

*"הגדרות שונות הוצעו לזכות הפרטיות, אך נראה שהן אחד המונחים המשפטיים שאינו ניתן להגדירה מדויקת, אם כי תחומיו ברורים למדי. תחומיו של המונח מתפרשים לגבי אותם עניינים של הפרט, אשר על פי מוסכמות חברותיות זכאי הפרט לשמור לעצמו מבלי שזולתו ניתן להנ פומבי ללא הסבמתו".*⁵

⁵ דין וחשבון הוועדה להגנה מפני פגעה בצענות הפרט (יואיר - שופט בית המשפט העליון, יצחק כהן, תשל"ז-1976).

ראתה עוד בהקשר זה את דבריו של כבוד המשנה לנשא (כתוארו אז) אלון :

"לא הגדרנו באופן פוזיטיבי את הנושאים הכלולים במושג פרטיות. הגדרה זו הינה קשה ביותר, ואולי אף בלתי אפשרית..."

(ד"ג 9/83 בית הדין הצבאי לעורורים ואח' נ' עקנין, פ"ד מב(3) 837, 856 (1988)).

33. וכך קבע בית המשפט העליון בעניין פלוניות לעיל :

"ב-1981 נחקק חוק הגנת הפרטיות. הפרטיות הוגדרה בחוק (סעיף 2) באופן שאינו "מכסה" את כל מקרי הפרטיות המקובלים. בכל הנוגע לפגיעה בפרטיות שמעבר להגדרת החוק, ממשיך לחול המשפט המקובל הישראלי."

מעבר לכך, בית המשפט סבר כי הגנה רחבה זו זכתה לעיגון رسمي עם חקיקת חוק יסוד : כבוד האדם וחירותו :

"ב-1992 החל שינוי מהותי במעמדה של הזכות לפרטיות...חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו הכיר במפורש בזכות חיקתית לפרטיות...בכך הוכרה זכות חוקתית לפרטיות בהיקף רחב יותר מהיקפה של הפרטיות בחוק הגנת הפרטיות"

34. בוחינה לגופו של עניין מגלת שאכן יש בחשיפת יומנו הפרטני של המוביל 2 משום פגיעה בפרטיותו של ראש הממשלה ובת זוגו. אם נזכיר שאלמנט ההסכמה הינו גורם חשוב בכל הנוגע להצדקת חשיפת מידע מחייהם הפרטניים של אישי ציבור, הרי שבמקרה זה איש הציבור- מצין מפורשות שמתנגד הוא למסירת המידע אודוט פגישותיו האישיות حياته והדבר פוגע בפרטיותו ובפרטיות בת זוגו. לחיזוד העניין ניתן להיעזר בבחן ה"ציפייה הסבירה" הנוגג בשיטת המשפט האמריקאית לבחינת הפגיעה בפרטיות⁶. על פי מבחן זה, יש לבחון אם לנגע הייתה "ציפייה סבירה לפרטיות" בנוגע לחומר אותו מבקשים לפרסום. האם ציפייתה של אדם שמוועדי פגישותיו האישיות לא ייחשפו, הינה סבירה. התשובה ל蹶ה שלנו: **פוק חזיז שמוועדי פגישות אישיות פרטיות אינן מן הדברים שאנשים נוטים לשთף אחד עם השני בעניין שבשגרה.**

35. באיזו שבן חופש הביתי וזכות הציבור לחופש מידע, בין הזכות לפרטיות, חוק איסור לשון הרע, התשנ"ח-1998 וחוק הגנת הפרטיות קבעו בהגנה בפני אחריות אזרחית ופלילית את העבודה שהדבר שפורסם היהאמת ושהיה בפרסום "עניין ציבורי" (ס' 14 לחוק איסור לשון הרע) או שהפרסום לא היה כזוב ובפגיעה היה "עניין ציבורי" המצדיק אותה בנסיבות העניין (ס' 18(3) לחוק הגנת הפרטיות). זאת להבדיל ממידע שיש בו "עניין לציבור" בלבד.

⁶ מבחן ה"ציפייה הסבירה" נקבע בפסק"ד המנהה (Katz v. United States 389 US 347 (1967))

36. בוחינת ה"ענין ציבורי" שיש בחשיפת המידע והאיוזו הנדרש מול הזכות לפרטיות נזכר אף בסעיף

17(ד) לחוק חופש המידע אשר קובע:

"על אף הוראות סעיף 9, רשאי בית המשפט להורות על מתן מידע מבוקש, כollow
או חלקו ובתנאים שיקבע, אם לדעתו הענין ציבורי בגילוי המידע, עדיף וגובר
על הטעם לדחיתת הבקשה, ובבלבד שגילוי המידע אינו אסור על פי דין".

37. ההבדל בניסוח בין "ענין ציבורי" לבין "ענין לציבור" אינו הבדל סטמי. הוא מבטא גישה לפיה יש להתייר פרסום תוך פגיעה מסוימת בפרטיותו של אדם רק במקרה בו יש לציבור תועלת בידיעתו, למשל בכך שהוא תורם לגיבוש דעתו בעניינים שעל הפרק או תורם לאיכות חייו.

38. וכך עמד בית המשפט העליון על ההבדל בין מונחים אלה:

"המושג "ענין ציבורי" החליף את המונח הקודם "ענין לציבור". משמעות
שינוי זה הינה כי דרוש עתה "ענין ציבורי", המתייחס רק לפרסום המביא
עמו משום תועלת לציבור, ולא די שיש בפרסום ממשום "ענין לציבור", שיש בו
לעתים אך כדי "לספק מזון לסקרנים או למלא צרכם של רבלנים..." (עמ' 213/69
בג'(2) 87 (1969)). פרסום החשמל לישראל בע"מ ואחר' נ' עתון "הארץ" בע"מ ואחר' פ"ד
[להלן: "ענין ונטורה"). פרסום עשוי להביא תועלת לציבור אם תורם הוא לגיבוש
דעות בעניינים ציבוריים, ואם יש בו כדי לגרום לשיפור אורות חייו (ז' סgal,
"הזכות לפרטיות למול הזכות לדעת" עיוני משפט ט (תשמ"ג-מ"ד) 175,
".(196)

(עמ' 88 439/88 רשם מאגרי מידע נ' משה ונטורה, פ"ד מה(3) 808
(להלן: "ענין ונטורה"). וראה גם עמ' 11/11 8954/1 פלוני נ' פלונית [פרסום
בבבו, [24.4.14; וכן עמ' 10/751 פלוני נ' ד"ר אילנה דיון-אורבך [פרסום בבבו,
[8.2.12])]

39. כאן המקום להביא מדבריו של פרופ' זאב סגל, המציגו לעיל בעניין ונטורה וכן בפסקיו דין רבים
העסקים באבחנה זו:

"השאלה היסודית לתחולת ההגנה האמורה בסעיף 18(3) לחוק (הגנת
הפרטיות) הינה מהו אותו "ענין ציבורי" שיש בו כדי להצדיק פרסום, הפוגע
בפרטיות. בהקשר זה גילה המחוקק רצונו הברור שرك "ענין ציבורי"
ל**הבדיל מ"ענין לציבור" יימצא מצדיק פרסום כאמור.**

אמת המידע הפרשנית המוצעת על ידיו הינה זו: "ענין ציבורי" המצדיק
פגיעה בפרטיות אדם על ידי פרסום, הינה עניין זה שיש לציבור תועלת
בידיעתו, אם לשם גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים, ואם לשם שיפור אורות
חייו... מדובר בנסיבות גמישה למדי אשר הקביעה לגבי תכונה תיעשה על-פי
השיקפות האובייקטיבית של בית המשפט, אשר יפעיל את הכלל המשפטי
בנסיבות העניין. פרשנות זו יש עימה, לדעתי, משום החמרה עם כל

התקשרות, אלא שנראה לנו שאמת מידת ליברלית יותר כלפי פרסומים יהא בו מושם התעלמות מן הערך הגלום בזכות הפרטיות."

ובמקום אחר- "בעצם שימושו במונח זה, יש משום הכרעה חקיקתית ברורה למדי, המורה על כוונת המחוקק להעדרה מסויימת של האינטראס הגלום בזכות הפרטיות על פני האינטראס של הציבור לדעת. מוגמת היסוד המנחה הייתה לעצב את הגנת החוק (חוק הגנת הפרטיות-הח"מ) במתכונת דומה להגנה מקבילה בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965. באותו חוק נקט המחוקק לשון "ענין ציבוררי" בכונה ברורה להבדלה מן המונח "ענין לציבור". הבדלה זו עניין שבמהות היא, ואין הפרשן יכול להטעלם ממנה... פרסום הפוגע בפרטיות אדם עשוי להיות מוצדק מטעמי "ענין ציבוררי" אם יש בו מושם תועלת לציבור במובן זה שהציבור יוצאה נשרך באופן ממשי מידיעתה של עובדה מסוימת... עובדה שהיא 'פרטית' לאורה אך 'ציבורית' במהותה"".

(זאב סגל, "הזכות לפרטיות למול הזכות לדעת" עיוני משפט ט 175, 193-202, (תשמ"ג))

40. מבט משווה מראה, שציר התלבבות זו מוכרת במקומות אחרים בהם נדרשים לבחינת דרישת לחסיפת מידע, מקום שהדבר כרוך בפגיעה בפרטיות. בעניין **Von Hannover v. Germany**⁷ נידון בפני בית הדין האירופי לזכויות אדם עניינה של נסิกת מונקו, אשר עתרה לכך מניעה נגד פרסום תМОנותיה בידי העיתונות המקומית בגרמניה. בית הדין ערך איזון בין חופש חירות לבין פרטיות, ופסק שיש להעריך את מידת התרומה של המידע לדיוון שבו יש ענין ציבוררי:

"The decisive factor in balancing protection of private life against freedom of expression should lie in the contribution that the published photos and articles make to a debate of general interest"

וכך ציין פרופ' אייל בנבנשתי בניתוח פסק הדין:

"בית המשפט האירופי לזכויות אדם.. בהतבסס על נקודת המוצא של שוויון במעמד שני הערכים- חירות ופרטיות- גזר את מבחן האיזון הראוי...(מבחן ש-) מעריך את מידת התרומה של המידע לדיוון שיש בו עניין ציבוררי. מידת התרומה לדיוון הציבוררי לא נקבעת לפי הביקוש (העצום!) למידע, אלא נמסרת לשיקול דעתו של בית המשפט... בית המשפט יתעלם מהערך הרב שיש למידע על האדם בשוק התקשרות... גם לאישיות ציבורית יש זכות לבוא ברשות הרבים מבלי שכל עצה יתועדו ויפורסמו"

.App. No. 59320/00 *Von Honnover v. Germany* [2004] ECHR 294⁷

(אייל בנבנשטי "ה'הפטעונית" והמצלמה הנסתרת: על עיתונות, פרטיות, סקרנות ומציאות" המשפט יד 233, 241-242 (תש"א)).

41. מכל הנ"ל אנו למדים, שבבקשה לחשיפת מידע על ידי רשות ציבורית- ככל שהחשיפת המידע יש לפגוע בפרטיותו של אדם - יש לבחון באופן מהותי אם לציבור אינטרס לגיטימי בחשיפת המידע המצדיק את הפגיעה בפרטיותו של האדם, כאשר אינטרס לגיטימי הינו מקום בו במידע יש תועלת, ועלול הוא לתרום לדין ענייני המתנהל הציבור. מקום בו אין המידע רלוונטי ותרום באופן מהותי לעניין שבנדון, יטה בית המשפט לדוחות את הבקשה לחשיפת המידע (ראה לדוגמה: עת"מ (ת"א) 10/2018 העמותה הישראלית לתקיפה פסיביארית נ' משרד הבריאות [פורסם בנבו, 9.4.01; עת"מ (נצ') 30204-11-14 עורך הדין לקידום מנהל תקין נ' הממונה על חוק חופש המידע במועצה מקומית דבורה] [פורסם בנבו, 1.9.15]).

42. פרסום פגישותיו האישיות של מי שדוגג כבר מספר שנים בכל יハבו להצלחת מדינת ישראל משרת רק את ערך ה"מציאות", ומהווה כפויות טוביה לשמה. אין בחשיפת מידע זה כדי לתרום דבר במידע לו זוקק הציבור ושיש בו משום עניין ציבורי. העניינים הציבוריים בקשר בין המשיב 2 למשיב 3 הועברו לידי השר צחי הנגבי, לאור חווות הדעת של היועץ המשפטי לממשלה. יש לראות את את פרטי פגישותיו של ראש הממשלה עם המשיב 3 ("עניינו הפרטיז") שאין מקום לפרסום.

43. כאמור לעיל, מוקד הדיון בכלל הנוגע לשאללה אפשרית של ניגוד עניינים הינה הפעלת הסמכויות השלטוניות הנטוות בידיו של ראש הממשלה, ולא עצם החברות שלו עם המשיב 3. חברות זו עם המשיב 3 קיימת מזה כ שני שעורים וכמו כל חברות בין בני אדם- מתוחזקת היא על ידי פגישות תקופתיות בהשתתפות ראש הממשלה, המשיב 3, נשותיהם ואחרים. מדובר בפעולות פרטיות ואישית של ראש הממשלה הרואה בחשיפת פרטים אודותם חדרה למרחבו האישי ופגיעה בפרטיותם ובפרטיות בני שיחו. העובדה שישנו קשר חברי בין המשיב 2 למשיב 3 ברידעה, לפיכך מידע מפורט אודות פרטי פגישותיהם, אינם מידע לו זוקק הציבור ומהויה פגיעה חמורה בזכותם לפרטיות. יודגש, עצם החברות בין המשיב 2 למשיב 3, יש בה עניין ציבורי, לאור תפקידו של המשיב 2, ולפיכך אין המשיב 2 מטפל בעניינו של המשיב 3 וחברותיו במסגרת סמכויותיו המיניסטריאליות כאמור. ואולם כניסה לדילית אמות פרטיות המשיב 2, אין בה עניין ציבורי, והיא מציאות גרידא.

44. יצוין כי רק לאחרונה נכתב בפסק דין של בית המשפט העליון כי יומנו של אדם הינו חומר אישי וכי יש בעובדה זו לסייע להגדרת בקשה לחשיפת מידע מתוך מתוכו בקשה שיש בה כדי להוות פגיעה חמורה בפרטיותו של אדם (reau"א 382/16 ורדה רות יהל נ' פקיד השומה תל אביב 4 [פורסם בנבו, 13.7.16]).

פגיעה בפרטיות של המשיב 3

45. לחופין, גם אם יוכל כי לאור תפקידו הציבורי של המשיב 2 ועל אף הפגיעה בפרטיותו- יש מקום לחשוף את המידע המבוקש, הרי שאינו חשוף מן הטעם שפגע הוא בפרטיותו של מר אלוביץ- הלא הוא המשיב 3.

46. בשונה מן המשיב 2, המשיב 3 הינו אזרח פרטי, שאינו נושא בתפקיד שלחווא, ומشكך זכאי להגנה רבה יותר על פרטיותו מזו המונתקת לאיש הנושא בתפקיד ציבור.

47. יש להפנות בהקשר זה לפסק דין שנייתן לאחרונה בנסיבות עובדות מיוחדות זהות לעתירה הנוכחית. בעת"מ 15-09-28606 רביב דרוקר נ' הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה (פורסם בנבו, 26.7.16) עתר העיתונאי רביב דרוקר לקבל מידע על שייחות טלפון וקשרים חברתיים

שمنהלו המשיב 2- הוא ראש הממשלה- עם העורך והבאים של העיתון היומי "ישראל היום" אשר התנגדו מטעם לפרסום המידע המבוקש באותו הлик (להלן: "המתנגדים"). לאחר שבית המשפט העליון קבע כי על בית המשפט לשמע את עמדתם של המתנגדים בכל הנוגע לפרסום המידע, חזר בו השופט הנכבד ממשקתו המקורי, והורה שאין למסור את המידע המבוקש לאור הפגיעה בפרטיותם של המתנגדים.

וכך נכתב בפסק הדין:

"לא מצאתי כי בנסיבות מקרה זה, העניין הציבורי העומד בסיס הבקשה לקבלת המידע גובר על פני זכותם לפרטיותם של המתנגדים (هم גם המתנגדים כהגדותם כאן-ח"מ). תדיות שיחותיו של אדם עם חבריו נכל במסגרת מעגל פרטיותו של אדם מן השורה המנהל קשרים חברתיים פרטיים חלק מסגרת חייו האישיים והפרטיים. לפיכך, ראוי להגונן על פרטיותם של אנשים פרטיים המקוריים שיחות עם רעהם שאינם מעוניינים כי יחשפו מספר הפעמים שהם שוחחו או ניסו לשוחח עמו".

בנסיבות מקרה פסק בית המשפט שאין מקום לחסוף את המידע המבוקש.

48. הוא הדין אף במקרה דנן. המשיב 3 הינו אדם פרטי המקוריים קשרים חברתיים כחלק מחיו הפרטיים- בינם לביןם קשרים עם המשיב 2. ראוי להגונן על פרטיותם של המשיב ולא לחסוף מידע אודiot מועודי הפגיעה שניהל בעבר או שניהל בעתיד עם המשיב 2 במסגרת קשרי החברות ביניהם.

ט. שיבוש התפקיד התקין של הרשות הציבורית

49. בית המשפט הנכבד מבקשת לדוחות את העתירה, גם לאור זאת שחשיבות המידע תשמש את התפקיד התקין של מעון ראש הממשלה.

50. פגישותיו האישיות של ראש הממשלה מתועדות על ידי מעון ראש הממשלה אף על פי שאין חובה לעשות כן.

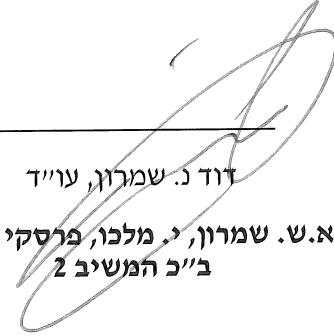
51. סעיף 9(ב) לחוק חופש המידע קובע שרשויות ציבוריות אינה חייבת למסור "מידע אשר גילויו עלול לשמש את תפקיד התקין של הרשות הציבורית או את יכולתה לבצע את תפקידיה".

52. אם יקבע שיש לגנות את המידע המבוקש, עלול הדבר לגרום לשיבוש התפקיד התקין של מעון ראש הממשלה כיון שתיכן שבקבות קביעה זו הлик תיעוד הפגיעה האישיות של ראש הממשלה ייפסק. כМОון לציבור יש אינטראס רב שפגישותיו של ראש הממשלה יתעדו ולפיכך גם מסיבה זו יש לדוחות את העתירה.

י. סיכום

53. שלא כמטרה המוצהרת, עתירה זו נועדה להתייחס ולפגוע במשיב 2 ובמעודו הציבורי, ומצטרף לנסיונות עבר של העותר. יש להתייחס לניסיונות הללו כאל שימוש לרעה בהליך בית המשפט.

54. בשונה מהתמונה שמציג העותר, הסמכויות הנთונות בידיו של המשיב 2 אינן מונעות ממנו להיפגש עם המשיב 3 כרעו וחברו האישי מזה כ-20 שנה.
55. משайн מנעה לקיום פגישות בעלות אופי חברותי ואישי כאמור, אין מקום להיעתר לבקשה לחשוף מידע אודות מועדים בהם נתקיימו פגישות אישיות אלה.
56. חסיפת מידע זה מהוועה פגיעה בפרטיותו של ראש הממשלה וקל וחומר שמהוועה היא פגיעה בפרטיותו של המשיב 3, אורך פרטיא אשר זכאי להגנה מוגברת לפרטיות. חפישת מידע זה אף עלולה לגרום לפגיעה בתפקודו התקין של מעון ראש הממשלה.
57. בשל כל האמור לעיל, בית המשפט הנכבד מתבקש לדוחות את העתירה.
58. תצהיר החתום על ידי המשיב 2, מצורף לכתב תשובה זה.

דוד נ. שמרון, עו"ד
א.ש. שמרון, י. מלכו, פרסקי ושות'
ב"כ המשיב 2

ירושלים, 07 נובמבר 2016.

משרד ראש הממשלה מזכירות הממשלה החלטות הממשלה 2016 העברת סמכויות משרד התקשרות לשר צחי הנגבי

מזכירות הממשלה

ההחלטה מס' 1661 של הממשלה מיום 14.07.2016 נקבעה ב- 34 בנימין נתניהו

נושא ההחלטה

העברת סמכויות משרד התקשרות לשר צחי הנגבי

מחליטים

1. בהתאם לסמכות הממשלה לפי סעיף 31(ב) לחוק יסוד: הממשלה, להעביר לשר צחי הנגבי את הסמכויות הנקבעות לשר התקשרות עלי-פי – חוק התקשרות (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

פקודת הטלגרף האלחוטי [נוסח חדש], התשל"ב-1972.

חוק הפצת שידורים באמצעות תחנות שידור ספרתיות, התשע"ב-2012.
חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו, תש"ל-1990.

חוק התקנים והבנייה, תשכ"ה-1965.

חוק הקירינה הבלתי מינית, תשס"א-2006.

חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – נתוני תקשורת), תשס"ה-2007.
חוק סיוג, סימון ואייסור שידורים מדוייקים, תשס"א-2001.

חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות, תשנ"ח-1998.

חוק אזרחים חופשיים לייצור בישראל, תשנ"ד-1994.

אשר הפעלתן נדרשת בקשר עם אחד מלאה –

(1) עניינים הנוגעים למטר אלובי, חברות ירושם אחיזות בע"מ והחברות שבאחזיקתם (להלן – קבוצת בזק).

(2) עניינים המשפיעים באופן מהותי על אחת מן החברות בקבוצת בזק.
בכלל אלה, "כלל" –

(1) הפעלת סמכויות בתחוםים שבהם חברת מקובצת בזק מהויה מונופול, או עומדת בתחוםים בלעדית (או כמעט בלעדית) עם חברת: ובכללvr –

א. אסדרת תחומי התשתיות הקיימות ושירותי הטלפוניה הקיימות.
ב. אסדרת השידורים הרבים ערכיהם.

(2) הפעלת סמכויות בקשר עם צו התקשרות (בזק ושידורים)(קביעת שירות חינוי שנותנת "bazk", החברה הישראלית לתקשורת בע"מ), התשנ"ז-1997.

2. בהתאם לסעיף 31(ב) לחוק יסוד: הממשלה, לבקש את אישור הכנסת להעברת הסמכויות כאמור.

ההחלטה התקבלה בהתאם לסעיף 19(ב) בתקנון לעבודת הממשלה.

הנוסח המחייב של החלטות הממשלה הינו הנוסח השמור במצוריות הממשלה.

הנוסח המחייב של הצעות חוק ודרכי חקיקה הנזכרים בהחלטות הינו הנוסח המתפרסם ברשומות.

החלטות תקציביות כפופה לחוק התקציב השני.